

Liggja í songini fyri at halda hitanum

Eyðgunn Samuelson

tingkvinna

Javnaðarflokkurin

Meðan landstýriskvinnan og forkvinnan í trivnaðar nevndini tosað um at niður-

leggja røktarheimspláss og sambýlir, er syrgiliga støðan á eldraðkinum tann, at nakrir av okkara eldru borgarum, sum vit sóu tað á Sýnini í Degi og viku, mugu liggja í songini fyri at halda hitanum. Samstundis eru tey vitni til hetta tosið um at niðurleggja røktarpláss, fyri at flyta peningin yvir til heimarøktina, so at arbeiðast kann fyribygjandi innan eldrarøktina. Hetta má kallast at flyta fokus, frá vánaligu støðuni innan eldrarøktini, so tað stendur eftir.

Havi sjálv havt mína

dagligu gongd á Sýnini fyri nøkrum árum síðani og eg var ikki sørt skelka av tí, ið vit sóu í Degi og Viku. At vit kunnu bjóða okkara eldru slíkar umstøður í 2013 er óskiljandi.

Í sama innslagi verður tosað um tað farna, hví onki er hent í so nógv ár. Sjálvandi er tað harmiligt at heimið er sloppið at forfalla soleiðis, men nú er nokk tosað, nú má nakað henda.

Á figgjarlógini fyri 2013 eydnaðist at fáa samtykt, at seta 4 milliónir av til at byrja høvuðsumvæling av heim-

inum á Sýnini, sagt var at finnast skuldu ein figgingar leistur við kommununnar um høvuðs umvælingina, og síðan hendi onki.

Ikki fyrr enn tann 18 september 2013 var ein eykajáttan framløgd, tann sætta í ár, har biðið var um at flyta 1,5 millión til bráðneyðugar umvælingar á Sýnini, og biðið var um at sleppa at brúka restina av játtaða peningin til Sýnina 2,5 milliónir, til vardar íbúðir í Eysturoynni, tí hesar vera dýrari enn mett. Figgjarnevndin segði ja til at játta hesar 1,5

milliónirnar men nei til at brúka restina í Eysturoy.

Nú skriva vit november 2014 og enn verður bert tosað. Landstýriskvinnan sigur í Degi og Viku, at nú er man í ferð við at gera eina nýggja kostnaðarmeting av høvuðs umvælingini og er enn í dialog við kommununnar um figgingar leistin. Álvaratos, við hesari ferðini í málinum, verið eg ikki skøkk um meginparturin av 2014 gongur, uttan at nakað hendir. Vit vita jú, at kommununnar skulu yvirtaka eldraðki 1 januar 2015, er ongin loysn

funnin til tað tíð, so hanga kommununnar uppá niðurslitnu heimini.

Farið tí at heita inniliga á samgonguna, takið tykkum saman og fá gongd á arbeiðið beinanvegin, tí hetta kunnu tit ikki bjóða okkara eldru. Tosið um hvussu eldrarøktin skal skipast í framtíðini kann biða eina løtu, tað kunnu tey, ið mugu halda songina fyri at fáa hita ikki.

Føroyskt-íslendskt tónlistarligt samstarv – nú um Händels »Messias« í Langholtskirkju

Grein, sum Ólavur Hátún hevur skrivað til íslenskar miðlar í sambandi við konsertferðina

Ólavur Hátún

Í sambandi við, at Havnar-kórið úr Tórshavn komandi sunnudag 1. desember fer at framføra Händels "Messias" í Langholtskirkju saman við íslenskum sangsolistum og tónleikarum rennur framvið í hugaheiminum eitt næstan 45-ára tíðarskeið við ymskiligum tónlistarligum samskifti millum tjóðirnar.

Tað var á sumri 1969, at Havnarkórið var á sínari fyrstu av seinni so mongum kórferðum í Íslandi. Innivist fingur vit tá á Málaskúla Íslands, har Einar Pállson, sonur gitna tónakaldið Páll Ísólffson, var skúlastjóri. Systir hansara, tann kenda songkvinnan Þuridur Pálsdóttir, stjórnaði tá Árnesingakórinum, og eftir seinastu konsertina í Reykjavík bjóðaðu tey okkum til búgvíð borðhald og hugnaliga samveru.

Íbirta vinalagið førði við sær endurvitjan í 1971 av Árnesingakórinum í Føroyum, har navnframi bassurin Kristinn Hallsson setti ser-

ligan dām á við sínari málmrødd.

Tvey ár seinni, í 1974, tá vit í sambandi við vitjan av sveitsiska kór- og orkestraleiðaranum Willi Gohl skuldu framføra messu eftir Schubert, vantaði okkum bæði solistar og strúkarar. Væl kom tað tá við at kunna ringja til Kristinn í Menta-málaráðnum, sum ikki bert skaffaði okkum tað, sum okkum var tørvur á, men eisini útvegaði ferðarkostnaðin.

Strúkaraliðið mannaði gitni fiólspælarin Bjørn Ólafsson við framkomnum næmingum á Tónlistarháskúlanum, og sangsolistararnir vóru partur av úrvaldum sangarabólki, sum klaverleikarin Jónas Ingimundarson stjórnaði. Við í hesum bólki var tann unga Ólöv Kollbrún Harðardóttir, sum seinni skapti søgu í íslenska songheiminum.

Jónas kom á vitjan aftur og gav føroyingum, sum jú ynda manskór, góða uppliving við Karlakórinum Fóstbræður.

Minniligt var tað eisini, tá Þjóðleikshúskórið miðskeiðis í 70-árunum var á konsertferð við urguleikaranum Ragnar Bjørnssyni sum leiðara. Merkisverdast millum solistar var tá tann gitni barytonsangarin Guðmundur Jónsson. Teir báðar fingur vit hvønn sær at uppliva aftur við seinni høvir í Føroyum.

Ein sersøgulig hending um hetta sama mundið var tað,

tá Sinfónihljómsveit Íslands var á sínari fyrstu Føroyavitjan. Vit máttu tá fáa útbyggt Læraraskúlahöllina til størri pallpláss. Men at iløgan var góð, mundu øll sanna, tá Beethovens 5. symfoni undir hondum Páll Pampichler Pállsonar á fyrsta sinni ljóm-aði í Føroyum.

Almikið kundi framhaldið verið at trivið í um skiftandi tónleikasamvinnu millum hesi bæði frændalond í vesturhavi. Men merkisvert fyri okkum var árið 1981/82, tá trý nýútbúgvín íslensk tónlistarfólk vóru við til at leggja støði undir musikk-skúlaskipan í Føroyum. Gjøgnum tey trý Bjørn Árnason, fagottistur, Kjartan Óskars-son, klarinetistur og Hrefnu Eggertsdóttir, pianoleikari, styrktist eisini sambandið til íslenska kórheimin, tá Jón Stefánsson eftir teirra tilmæli varð tónlistarligur leiðari á Kórstevnu Føroya í 1982 og fleiri eftir hana. Honum hava vit mangar gevandi kórløtur at takka fyri og ikki minni fyri hjálp og beinasemi, tá føroysk kór hava verið á Íslands-leið.

Størsta felagsupplivingin hjá Havnarkórinum og kóri Jóns Langholtskirkjukór-inum saman var uttan iva framførsan av Requiem Verdis á "Atlantsljómi" 1998, tá ikki minst serafiska solorødd Ólöfs Kollbrúnar hugtók fullsetta Norðurlandahúsið.

Ólöv eins og tónlistarligi samstarvari hennara Garð-

ar Cortes kundu væl havt vunnið sær glæsiliga yrkis-leið í operuumhvørnum uttanlands. Men tey valdu í staðin at leggja sál og orku í at menna sangliga heimaumhvørvið, og eftir stendur lívsverkið hjá hesum báðum eldsálum Íslenska Óperan sum fastur stovnur og Söngskólinn í Reykjavík sum tryggasta undirstøði undir sangligari menning í landinum.

Eina lívgandi glæmu av hesum teirra felags virksemi fingur eisini vit í Havnarkórinum, tá fyrst Ólöv og seinni eisini Garðar eitt stytri tíðarskeið um aldarskiftið vitjaðu regluliga til Havnar at hava vikuskeið við okkara sangarum, har eisini onnur sanghugað fingur høvi at vera við. Ja, so mikið var komið á leið við tiltakinum, sum vit valdu at kalla "Sangskúlin í Reykjavík, Føroyadeild", at ætlan av álvara varð lögð um at framføra "Gandafloytu" Mozarts í føroyskari týðing. Men brádliga var uppi við almenna figgjarstuðlinum, og tí fall íslenski-føroyski sangskúlin niðurfyri aftur.

Heimið á Langholtsvegi var tó framvegis opið við hjartarúmi og hjálpsemi mótvegis vitjandi eystanifrá, og íslendskt stórtøkni gav seg rættiliga til kennar, tá hjúnini Ólöv og Jón í einum tøkum tíma eitt skifti tóku gávuríku Eivør Pálsdóttir til sín, og Ólöv soleiðis loftaði hennara dýrabæru rødd og gav henni

haldgott grundstøði til at kunna menna seg upp í al-tjóða hæddir.

Vit kunnu nú venda aftur til føroysku-íslensku framførslingu av einum tí navnframasta stórverki tónlistarsøgunnar Händels "Messias" í Langholtskirkju komandi sunnudag kl. 16.00.

Solistar verða bassurin Ágúst Ólafsson, sum hevur verið okkara drúgvasti stuðul í okkara oratorisku royndum. Eisini tenorurin Eyjolfur Eyjolfsson hevur vunnið sær gott endurljóð og vinskapi í Føroyum. Hallveig Rún-

arsdóttir, sum hugtók við sínari bjørtu sopranrødd í Jólaorium Bachs seinasta ár, gleða vit okkum til at aftur at samvirka við, og nýtt og spennandi verður at uppliva enn eina stjørnu av Reykjavíkar ríka sangliga himmalhválvi: altsolistin Sesselju Kristiánsdóttir.

Ein tókk skal her loksins berast Oliver Kentish og hansara tónleikarum úr Sinfóníuhljómsveit Áhugamanna fyri at vilja samstarva við okkum til hetta høvið.

SOSIALURIN

NÚ Á

IPHONE

OG IPAD

